

Helsingin Eläinsuojelusyhdistysten Iltama

Ylioppilastalolla

Lauantaina Marrask. 22 p:nä 1902.

—x—

Ohjelma:

Alkusoitto.

Taiteilija K. Saarilahti.

Esitelmä (ruotsal.).

Rouva C. Ullner.

Soololaulua.

Neiti C. Malmström.

Lausuntoa.

Yliopp. Auk. Simelius.

Esitelmä (suomal.).

Everstiluutn. T. K. Forstén.

Viulusoolo.

Musiikkiopistol. S. Hurstinen.

Kuvaelma.

Sanat sepitti A. S:s.

Soittoa.

Taiteilija K. Saarilahti.

Alkaa k:lo 8 i. p.

Pääsymaksu 1 mk.

Sanat Kuvaelmaan

Eläinsuojelusyhdistysten iltamassa 22/XI 1902.

Kirjoittanut A. S:s.

HENKILÖT:

RUNOUS	}	Hengettäriä.
MIETINTÄ		
LAULU		
SOITTO		
ILO		

Paikka: Päivänuoren kukkula.

Esiripun noustessa hämärätä. Vähitellen hämäryys katoaa, kunnes lopussa suuri kirkkaus valaisee hengettäret.

Mietintä. Miks', siskoni Runous, suruisa niin?
Ja Ilo ja Laulu ja Soitto myös,
Miks' painatte pääanne te mietelmiin?

Ilo. Niin synkkä on kajastus päivällä nyt.

Runous. Ja kuuhut niin kalpeeta hohdetta luopi.

Ilo. Ja laaksot on peitetty häivällä nyt.

Runous. Ja tuulet ne turmien viestejä tuopi.

Soitto. Ja soitto nyt myrskynä vinhuen soi.

Laulu. Ja laulu, mi riemuita ennen voi,
Nyt kihisee kielillä käärmehittien
Väreillä turmien tuhansitten.

Ilo. Ja ihmiset kulkevat itkien —
Ne istujat iltojen pitkien,
Jotk' ennen käyskeli riemussa suu,
Ja joidenka katse se taivaalle johti,
Nekin päätänsä painavat maata kohti,
Ja Ilo heiltä nyt unhottuu.

Mietintä. Ja nyt he muistavat mua vain,
Jok' ennen hyljätty olla sain,
Mi soitten öiss' elin yksinäni,
Kun minut jättivät ystäväni.

Runous. Kuink' olet, Mietintä, kylmä noin!
Vain silloin sinusta hauskaa lie,
Kun tuskat rinnoista riemun vie,
Kun murheet ihmistä maahan painaa
Ja silmiin kärsivän ilmeen lainaa. —

Mietintä. Sä väärin ymmärrät mua, kuule!
Mua elä turmien tuojaks' luule
Ja tuskain niiden, jotk' elämässä,
Maailman mahtavan hyörintänsä,
Luo ihmislapselle itkumielen
Ja särkee kantelon kaunokielen! —
Mä tulen ihmisten luokse vain,
He että mielensä korottaissi,
Ja että henkensä lennon saisi
Ylös äärille pilvien kuulakkain
Ja kohden eloa kaunista, uutta —

Ilo. Miss' aina onpi vain iloisuutta.

Laulu. Ja missä laulu on hellän hieno.

Soitto. Ja soitto syämehen käypä, vieno.

Runous. Siihen maahan, missä on hyvää vain,
Miss' ei ole pahaa ja huonoa lain,
Miss' ihmiset kulkevat riemukkaina,
Ja miss' eivät arkiset huolet paina.

Mietintä. Niin, sinne, maahan totuuden
Ja oikeuden voiton,
Ja maahan päivänpaistehen

Ja valkeuden koiton. —
Sinne, mistä poiss' ovat vääryys, vaino,
Ja missä tunnu ei pahan paino.

Laulu. Ja miss' on lauluja suuret surut.

Soitto. Ja miss' on soittoja riemun murut.

(Äänettömyys.)

Ilo. Vaan murhe vallass' on nyt kaikkialla,
Nyt huokaa ihmislapset tuskain alla.

Mietintä. Ei murhe vallassa ole nyt,
Vaan ylpeys, raakuus ja tyhmä mieli.
On järki ihmisten hämmentynyt,
Ja kirotta enää nyt taitaa kieli.

Runous. Sä oikein puhut, minä tiedän sen.
Te kuulkaa, mitä tässä kerron teille:

Mä kuljin halki maani tään,
Sen vuoret, laaksot, salot.
Sain köyhän mökkiin pimeään
Ja tutkin suuret talot.
Mä katsoin kaikkea, kaikkea,
Min nähdä vainen voipi.
Mä kuulin kaikkea, kaikkea,
Mi korvahan vain soipi.
Mä opin tielläni lintuin kielen,
Mä tutkin oikkuja ihmismielen. —

Mä kaikki tutkin — se tuskan toi

Ja myrskyn riehuvaan rintaan loi.

Mä saavuin talohon korkeaan:

On ylpeys vallassa siellä.

He kaikki tahtovat herrastaa

Ja kulkevat leveellä tiellä.

He kulkevat korskapuvuissa,

He orhilla kiljuen ajaa

Ja kirkuen huutavat väistymään

Yhtä jalkaisin matkustajaa.

He muka on herroja maailmassa,

He ainoastaan, ja muut ei mitään,
Ja sen he torvilla toivotellen
Tahtoisi ilmaista länteen, itään.

Se murhetta, murhetta mieleeni toi,
Oli kuin olis tummunut päivän koi.

Sain köyhän mökkihin pimeään:
Mut sielläkin itsekkyyks hallitsee,
Ja sielläkin ylpeys yltymässä on
Ja korskanhimo se vallitsee.
Ja siellä huudon ma kuulla sain:
Me, köyhät, maan oomme turva vain.
Ne rikkaat nylkee ja rikkaat pettää,
He ovat tunnotta, sydämettä; —
Vaan köyhä heitäkin elättää.
Ja köyhä herra on oikeastaan,
Vaikk' kaikki nousevat köyhää vastaan,
Ja kaikki vaikka sen hylkääjää.

Se väristen ilmoilla karkeloi,
Se tummien tuskien viestinä soi.

Taas painui mieleni murheeseen,
Ja pois minä tahdoin sieltä.
Mä tahdoin kauvaksi, kauvaksi
Pois elämän valtatieltä.
Siis lähdin jällehen kulkemaan —
Ja saloon tieni mun johti —
Näin riensin mä uusia vaiheita
Ja eloa uutta kohti.
Mä toivoin, että on siellä rauhaa,
Ettei siellä elämän pahuus pauhaa. —
Vaan kaskenkaatajat salon syämeen
Ne ovat tiensä jo löytäneet,
Ja kirouksia kaikuu siellä,
Ja raikuu rallatussäveleet.
Ja metsän rauha on poissa, poissa,
Ja kateen käärmeheh lymyy soissa.

Niin kaikkialla, minne saavunkaan,
Ylpeyttä, pahuutta mä nähdä saan.
Vain harvat muistavat Jumalataan,
Kun omaa etsivät kunniataan.
He hänet tahtovat kukistaa,
Ja itsekkään oman-viisautensa,
Ja itsens' ansiomerkkeinensä
He sijaan tahtovat nostattaa. —
Ja kaikkialta nyt kaikuu vain:
Pois pienet edestä suurempain.
Min heikot tahtovat, se on väärää,
Vain voiman tahto se oikein määrää.
Vain voimakkaimmilla valta on,
Siis heikot orjia olkohon.
He siihen muruhun tyytykööt,
Mi herrain pöydiltä putoo heille; —
He luotihinkinhan tuskan teille,
Siks enemp' aina he kärsikööt!

— Niin kuulin, näin. Se on ajan henki.
Se tahtoo yhtenä suurra olla,
Ja poies pienet se karkottais.
Se tahtoo maailmankuuluks' tulla —
Se tornin, Baabelin, rakentais.
Ei tunne se sääliä, armahdusta,
Sovinnon kieltä se soita ei;
Vain sorron tunnetta sielut hehkuu,
Ja pyyteet sotien teille vei.

Mut muinoin Baabelin murskas Herra
Ja kansat hajoitti ääriin maan. — —

Oi, aika nousta on pahaa vastaan,
Yön valtoja vastahan taistelemaan.
Oi, aika muistaa on suuri aate:
Me yhtä heimoa ollahan,

Jos yllä sarka tai silkkivaate,
Jos puku pienen tai mahtavan.
On aika muistaa: vain hengen valta
Ja aatteen valta, on oikeaa.
On aika ainehen kahleen alta
Ihanteet jällehen nostattaa.
On aika muistaa: voi hyvyys yksin
Ja lempeys mieliä valloittaa,
Ja hyveen valta ja aatteen valta
Jo lempeyteen velvoittaa,
Se kāskee heikkoja armahtamaan
Ja sääliväiseksi opettaa.

Ja jolla kerran on mieli hellä,
Se rikas aikojen vaiheiss' on,
Sen rinta rauhaisna aina säilyy,
Vaikk' elon myrskytkin tulkohon.

(Äänettömyys.)

Mietintä. Niin paljon lausuit, sa sisko kulta,
Niin paljon seikkoja esiin toit.
Ja sielun silmien eteen siten
Sä kuvan tumman ja synkän loit.

Ilo. Se onpi saatava kirkkahaksi!

Mietintä. Se onpi saatava kirkkahaksi!
Oi kuulkaa, nouskaa, ja maailmaan
Me ulos jällehen lähtekäämme —
Ja oikein ryhtyen toimintaan
Ja ollen ahkerat viimein näämme:
Jo hyveen peltokin oraan saa.

Soitto. Mä soitan soittoni suloisimman.

Laulu. Mä laulan lauluni kaunihimman.

Mietintä. Mä johdan suuria tuumimaan.

Ilo. Mä neuvon ilohon parhaimpaan.

Runous. Mä sopusointuhun mielet soitan,
Sovinnon viestinä olla koitan.

